

STACY WILLINGHAM

ΣΠΙΘΑ

ΣΤΟ

ΣΚΟΤΑΔΙ

μετάφραση
Ειρήνη Γεούργα

Το βιβλίο αυτό είναι προϊόν μυθοπλασίας. Οι χαρακτήρες και τα γεγονότα που παρουσιάζονται είτε είναι φανταστικά είτε αναφέρονται μυθοπλαστικά.

*Για τους γονείς μου, Κέβιν και Σου.
Σας ευχαριστώ για όλα.*

Όποιος παλεύει με τα τέρατα πρέπει να προσέχει να μη γίνει και ο ίδιος τέρας. Αν κοιτάξεις για πολύ την άβυσσο, η άβυσσος θα σου ανταποδώσει το βλέμμα.

Φρίντριχ Νίτσε

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΝΟΜΙΖΑ ΟΤΙ ΗΞΕΡΑ τι ήταν τα τέρατα.

Όταν ήμουν μικρή, τα θεωρούσα μυστηριώδεις σκιές που караδοκούσαν πίσω από τα κρεμασμένα ρούχα μου, κάτω από το κρεβάτι μου, μέσα στο δάσος. Ήταν μια παρουσία που ένιωθα να με ακολουθεί, με πλησίαζαν καθώς γύριζα σπίτι μου από το σχολείο μέσα στη λάμψη του ηλιοβασιλέματος. Δεν μπορούσα να περιγράψω την αίσθηση, αλλά με κάποιον τρόπο *ήξερα* ότι ήταν εκεί. Το σώμα μου τα ένιωθε, ένιωθε τον κίνδυνο, όπως το δέρμα που μυρμηγκιάζει πριν κάποιο χέρι ακουμπήσει ξαφνικά πάνω σε έναν ανύποπτο ώμο, ή τη στιγμή που έχεις την ακλόνητη πεποίθηση ότι ένα ζευγάρι μάτια τρυπούν το πίσω μέρος του κρανίου σου, παραμονεύοντας μέσα στους θάμνους.

Αλλά όταν στρέφεται να δεις, δεν υπάρχει τίποτα.

Θυμάμαι την αίσθηση του ανώμαλου εδάφους που έκανε τους κοκαλιάρικους αστραγάλους μου να γυρίζουν, ενόσω προχωρούσα όλο και πιο γρήγορα στον χαλικόστρωτο δρόμο προς το σπίτι μου, αφήνοντας πίσω τα καυσαέρια από την εξάτμιση του σχολικού λεωφορείου. Οι σκιές στο δάσος χόρευαν καθώς ο ήλιος γλιστρούσε ανάμεσα στα

κλαδιά των δέντρων, η φιγούρα μου μεγάλωνε κι έμοιαζε με ζώο έτοιμο να χιμήξει.

Έπαιρνα βαθιές ανάσες, μετρούσα μέχρι το δέκα. Έκλεινα τα μάτια, πιέζα τα βλέφαρά μου.

Και μετά το έβαζα στα πόδια.

Κάθε μέρα έκανα τρέχοντας αυτό το κομμάτι του απομονωμένου δρόμου, ενώ το σπίτι μου στο τέρμα του μου φαινόταν να απομακρύνεται όλο και πιο πολύ, αντί να πλησιάζει. Με τα αθλητικά μου σήκωνα τούφες χορτάρι, χαλίκια και σκόνη, καθώς έτρεχα να ξεφύγω από... κάτι. Κάτι που ήταν εκεί και παρακολουθούσε. Και περίμενε. Περίμενε εμένα. Μπερδευόμουν στα κορδόνια των παπουτσιών μου, ορμούσα στα σκαλιά της εισόδου και ριχνόμουν στην ανοιχτή αγκαλιά του πατέρα μου, με τη ζεστή ανάσα του στο αφτί μου να ψιθυρίζει: *Σ' έπιασα, σε κρατάω*. Τα δάχτυλά του μπλέκονταν στα μαλλιά μου, τα πνευμόνια μου πονούσαν από την ποσότητα αέρα που εισέπνεα. Η καρδιά μου βροντοχτυπούσε, καθώς στο μυαλό μου σχηματιζόταν η λέξη: *ασφάλεια*.

Ή έτσι νόμιζα.

Η εκμάθηση του φόβου θα έπρεπε να είναι μια αργή διαδικασία, μια σταδιακή μετάβαση από τον Άγιο Βασίλη σε ένα τοπικό εμπορικό κέντρο, στον μπαμπούλα που κρύβεται κάτω από το κρεβάτι· από την ακατάλληλη για ανηλίκους ταινία τρόμου που η μπέμπι σίτερ σε αφήνει να δεις, στον άντρα που κάθεται μέσα στο αυτοκίνητό του με τα σκούρα τζάμια και σε καρφώνει με το βλέμμα λίγο παραπάνω από το φυσιολογικό, καθώς περπατάς στο πεζοδρόμιο το σούρουπο. Τον βλέπεις με την περιφερική σου όραση να πλησιάζει αργά, οι χτύποι της καρδιάς σου ανεβαίνουν από

το στήθος στον λαιμό και μετά στο πίσω μέρος των ματιών σου. Πρόκειται για μια διαδικασία μάθησης, για μια διαρκή εξέλιξη καθώς αντιλαμβάνεσαι τη μια απειλή μετά την άλλη, κάθε επόμενο πράγμα πιο ρεαλιστικά επικίνδυνο από το προηγούμενο.

Όχι, όμως, για εμένα. Εμένα η έννοια του φόβου με κατέκλυσε απότομα, με μια δύναμη πρωτόγνωρη για το εφηβικό μου σώμα. Μια δύναμη τόσο ασφυκτική, που δεν με άφηνε να αναπνεύσω. Κι εκείνη τη στιγμή, τη στιγμή που με χτύπησε, αναγκάστηκα να συνειδητοποιήσω ότι τα τέρατα δεν κρύβονται στο δάσος· δεν είναι σκιές πίσω από τα δέντρα, ούτε αόρατες παρουσίες που καιροφυλακτούν σε σκοτεινές γωνιές.

Όχι, τα πραγματικά τέρατα κινούνται γύρω μας, σε κοινή θέα.

Ήμουν δώδεκα χρόνων όταν αυτές οι σκιές άρχισαν να παίρνουν μορφή, να αποκτούν πρόσωπο. Σταμάτησαν να είναι οπτασίες, έγιναν πιο συγκεκριμένες. Πιο πραγματικές. Όταν άρχισα να αντιλαμβάνομαι ότι ίσως τα τέρατα ζουν ανάμεσά μας.

Και υπήρχε ένα τέρας που έμαθα να το φοβάμαι περισσότερο από τα άλλα.

ΜΑΪΟΣ 2019

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΕ ΓΑΡΓΑΛΑΕΙ Ο λαϊμός μου.

Ανεπαίσθητα στην αρχή. Ένα φτερό σέρνεται στο εσωτερικό του οισοφάγου μου, από πάνω ως κάτω. Γυρίζω τη γλώσσα μου προς τα πίσω, σε μια απόπειρα να ξύσω τον λαϊμό μου.

Δεν γίνεται τίποτα.

Ελπίζω να μη με τριγυρίζει κρύωμα. Ήρθα σε επαφή με κάποιον άρρωστο τώρα τελευταία; Κάποιον κρυωμένο; Δεν είμαι σίγουρη. Βρίσκομαι όλη μέρα με κόσμο. Κανείς δεν φαινόταν άρρωστος, αλλά το συνηθισμένο κρύωμα κολλάει ακόμα και αν ο άλλος δεν έχει εκδηλώσει συμπτώματα.

Προσπαθώ και πάλι να ξυστώ.

Μπορεί να είναι κάποια αλλεργία. Οι αμβροσίες, τα αγριόχορτα που την προκαλούν, έχουν θεριέψει. Πράγμα πολύ σοβαρό. Είναι στο 8, με μέγιστο το 10, στην εφαρμογή που έχω κατεβάσει και δείχνει τα αλλεργιογόνα. Ο μικρός ανεμόμυλος που εμφανίζεται και σημαίνει κίνδυνο είναι κατακόκκινος.

Πιάνω το ποτήρι μου, πίνω μια γουλιά νερό. Το στριφογυρίζω στο στόμα μου για λίγο, πριν το καταπιώ.

Και πάλι τίποτα. Ξεροβήχω.

«Ναι;»

Κοιτάζω την ασθενή μπροστά μου, άκαμπτη σαν σανίδα στην υπερμεγέθη, δερμάτινη, ανακλινόμενη πολυθρόνα μου. Έχει τα δάχτυλά της σφιχτά πλεγμένα πάνω στα πόδια της· λεπτά, γυαλιστερά σημάδια από χαρακιές ίσα που διακρίνονται στο κατά τα άλλα τέλειο δέρμα των χεριών της. Προσέχω το βραχιολάκι στον καρπό της, μια απόπειρα να κρύψει την πιο άσχημη ουλή, ένα βαθύ σημάδι, οδοντωτό, σκούρο μοβ. Ξύλινες χάντρες με ένα ασημένιο κρεμαστό σε σχήμα σταυρού, κάτι σαν ροζάριο.

Ξανακοιτάζω την κοπέλα, παρατηρώ την έκφρασή της, τα μάτια της. Δεν κλαίει, αλλά βέβαια είναι νωρίς ακόμα.

«Συγγνώμη», λέω, κοιτάζοντας τις σημειώσεις μου. «Λέισι. Με γαργάλει λίγο ο λαιμός μου. Συνέχισε, σε παρακαλώ».

«Οκέι», κατανεύει. «Λοιπόν, δηλαδή... έλεγα ότι... μερικές φορές τρελαίνομαι, καταλαβαίνετε; Και δεν ξέρω γιατί. Είναι λες και αυτός ο θυμός φουντώνει ολοένα και περισσότερο, και ξαφνικά, πριν το καταλάβω, έχω ανάγκη να...»

Χαμηλώνει το βλέμμα στα χέρια της, τα ανεμίζει. Είναι γεμάτα με μικροσκοπικά κοψίματα, σαν τριχίδια στο δίχτυ από γραμμές που σχηματίζει η επιδερμίδα ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Είναι μια ανακούφιση», λέει. «Με βοηθάει να ηρεμήσω κάπως».

Γνέφω καταφατικά, προσπαθώντας να αγνοήσω την ενόχληση στον λαιμό μου. Χειροτερεύει. Ίσως φταίει η σκόνη, σκέφτομαι, έχει σκόνη εδώ μέσα. Κοιτάζω το περβάζι του παραθύρου, τη βιβλιοθήκη, τα κορνιζαρισμένα διπλώματα στον τοίχο, όλα έχουν μια λεπτή γκριζωπή επιστρωση που γυαλίζει στο φως του ήλιου.

Χλόη, συγκεντρώσου.

Επανερχομαι στο κορίτσι.

«Γιατί νομίζεις ότι συμβαίνει αυτό, Λέισι;»

«Σας είπα. Δεν ξέρω».

«Αν έπρεπε να κάνεις μια υπόθεση;»

Αναστενάζει, στρέφει το βλέμμα της στο πλάι, μα δεν κοιτάζει τίποτα συγκεκριμένο. Αποφεύγει την οπτική επαφή. Όπου να 'ναι θα αρχίσει να κλαίει.

«Δηλαδή, μάλλον έχει σχέση με τον μπαμπά μου», λέει, και το κάτω χείλος της τρέμει ελαφρά. Απομακρύνει μια ξανθιά τούφα από το μέτωπό της. «Που έφυγε και τα λοιπά».

«Πότε έφυγε ο μπαμπάς σου;»

«Πριν από δύο χρόνια». Σαν να είμαστε συνεννοημένες, ένα δάκρυ ξεπηδάει από τον δακρυϊκό της πόρο και κυλάει στο γεμάτο φακίδες μάγουλό της. Το σκουπίζει θυμωμένα. «Ούτε που μας χαιρέτησε. Ούτε που μας είπε τον λόγο. Απλώς έφυγε».

Κατανεύω, κρατάω κι άλλες κακογραμμένες σημειώσεις.

«Νομίζεις ότι θα ήταν σωστό να πούμε ότι είσαι ακόμα θυμωμένη που έφυγε με αυτόν τον τρόπο και σε άφησε;»

Το χείλος της τρέμει πάλι.

«Κι εφόσον δεν σας αποχαιρέτησε, δεν είχες την ευκαιρία να του πεις πώς αισθανόσουν για τις πράξεις του;»

Γνέφει καταφατικά προς τη βιβλιοθήκη στη γωνία, εμένα με αποφεύγει ακόμα.

«Ναι», απαντάει. «Νομίζω ότι έτσι είναι».

«Είσαι θυμωμένη με κανέναν άλλο;»

«Με τη μαμά μου, υποθέτω. Δεν ξέρω γιατί. Πάντα θεωρούσα ότι εκείνη τον έδωξε».

«Εντάξει», λέω. «Με κανέναν άλλο;»

Μιλιά, σκαλίζει με το νύχι της ένα κομματάκι δέρματος.

«Με τον εαυτό μου», ψιθυρίζει, χωρίς να σκουπίσει τη λιμνούλα από δάκρυα που σχηματίζεται στις γωνίες των ματιών της. «Επειδή δεν ήμουν αρκετά καλή ώστε να θελήσει να μείνει».

«Είναι φυσικό να είσαι θυμωμένη», λέω. «Όλοι είμαστε θυμωμένοι. Και τώρα που νιώθεις άνετα να εκφράζεις με λόγια το γιατί είσαι θυμωμένη, μπορούμε να δουλέψουμε μαζί για να καταφέρεις να το διαχειριστείς λίγο καλύτερα. Να το διαχειριστείς με έναν τρόπο που να μη σε πληγώνει. Πώς σου φαίνεται;»

«Είναι βλακεία», μουρμουρίζει.

«Τι είναι βλακεία;»

«Όλα. Αυτός, αυτό. Που είμαι εδώ πέρα».

«Γιατί είναι βλακεία το να βρίσκεσαι εδώ, Λέισι;»

«Δεν θα έπρεπε να βρίσκομαι εδώ».

Τώρα φωνάζει. Γέρνω πίσω, ήρεμα, και πλέκω τα δάκτυλά μου. Την αφήνω να ξεσπάσει.

«Ναι, είμαι θυμωμένη. Και λοιπόν; Ο μπαμπάς μου με άφησε. Έφυγε και με άφησε. Ξέρετε πώς νιώθω; Ξέρετε πώς είναι να είσαι παιδί χωρίς πατέρα; Να πηγαίνεις στο σχολείο και να σε κοιτάζουν όλοι; Να σε κουβεντιάζουν πίσω από την πλάτη σου;»

«Η αλήθεια είναι ότι ξέρω», απαντάω. «Ξέρω πολύ καλά πώς είναι. Και δεν είναι ωραίο».

Ησυχάζει τώρα, τα χέρια της τρέμουν, τρίβει τον σταυρό στο βραχιολάκι ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη της. Πάνω κάτω, πάνω κάτω.

«Σας άφησε κι εσάς ο πατέρας σας;»

«Κάτι τέτοιο».

«Πόσων χρόνων ήσαστε;»

«Δώδεκα».

«Εγώ είμαι δεκαπέντε»

«Ο αδελφός μου ήταν δεκαπέντε».

«Οπότε με καταλαβαίνετε;»

Αυτή τη φορά κατανεύω χαμογελώντας. Να χτίσεις εμπιστοσύνη, το πιο δύσκολο κομμάτι.

«Καταλαβαίνω», λέω και σκύβω πάλι μπροστά, μειώνοντας την απόσταση ανάμεσά μας.

Γυρίζει προς το μέρος μου τώρα, τα βουρκωμένα μάτια της εξερευνούν τα δικά μου, ικετεύουν.

«Καταλαβαίνω πάρα πολύ καλά».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ ευδοκμούν τα στερεότυπα, το ξέρω. Αλλά υπάρχει λόγος γι' αυτό.

Ο λόγος είναι ότι ισχύουν.

Μια δεκαπεντάχρονη κοπελίτσα που παίρνει ένα ξυράφι και χαράζει το δέρμα της μάλλον έχει αισθήματα ανεπάρκειας, χρειάζεται τον σωματικό πόνο για να μειώσει τον ψυχικό πόνο που καίει μέσα της. Ένα δεκαοκτάχρονος νεαρός με προβλήματα διαχείρισης θυμού σίγουρα έχει άλλα ζητήματα αντιπαράθεσης με τους γονείς, αίσθηση εγκατάλειψης, ανάγκη να αποδείξει την αξία του. Ανάγκη να φανεί δυνατός τη στιγμή που μέσα του καταρρέει. Μια εικοσάχρονη φοιτήτρια που μεθάει και πλαγιάζει με καθέναν που την κερνάει φτηνή βότκα με τόνικ και μετά κλαίει το πρωί μετανιωμένη, βρομάει από μακριά χαμηλή αυτοεκτίμηση, λαχτάρα για προσοχή, επειδή δεν την είχε στην οικογένειά της. Μια εσωτερική διαμάχη ανάμεσα στο πρόσωπο που είναι και στο πρόσωπο που νομίζει ότι οι άλλοι θέλουν να είναι.

Ζητήματα με τον πατέρα. Σύνδρομο μοναχοπαιδιού. Προβλήματα λόγω διαζυγίου των γονιών.

Στερεότυπα, που όμως ισχύουν. Και δεν με πειράζει να το λέω, επειδή κι εγώ σε αυτά τα στερεότυπα ανήκω.

Κοιτάζω το ψηφιακό ρολόι μου, η ένδειξη της ηχογράφησης της σημερινής συνεδρίας αναβοσβήνει στην οθόνη: 1:01:52. Επιλέγω *Αποστολή στο iPhone* και παρακολουθώ το αρχείο να μεταφέρεται στο τηλέφωνό μου και ταυτόχρονα στον υπολογιστή μου. *Τεχνολογία*. Όταν ήμουν μικρή, θυμάμαι κάθε γιατρό να παίρνει τον φάκελό μου και να τον φυλλομετράει, σελίδα τη σελίδα, ενώ εγώ καθόμουν σε μια πανομοιότυπη, φθαρμένη, ανακλινόμενη πολυθρόνα, κοιτάζοντας στα κλεφτά τις αρχειοθήκες που ήταν γεμάτες με προβλήματα άλλων ανθρώπων. Ανθρώπων όπως εγώ. Αυτό, κατά κάποιον τρόπο, με έκανε να αισθάνομαι λιγότερο μόνη, πιο φυσιολογική. Εκείνοι οι μεταλλικοί φωριαμοί με τα τέσσερα συρτάρια και τις κλειδαριές συμβόλιζαν για εμένα την πιθανότητα να καταφέρω μια μέρα να εκφράσω τον πόνο μου, να τον βάλω σε λέξεις, να ουρλιάξω, να κλάψω. Μετά, όταν το ρυθμισμένο χρονόμετρο έδειχνε ότι τελείωσαν τα εξήντα λεπτά, ο γιατρός απλώς έκλεινε τον φάκελο, τον έβαζε στη θέση του, τον κλείδωνε στο συρτάρι και ξεχνούσε το περιεχόμενό του ως την επόμενη φορά.

Πέντε η ώρα, τέλος της εργάσιμης μέρας.

Κοιτάζω την οθόνη του υπολογιστή μου, το δάσος από εικονίδια στα οποία έχω συμπτύξει τους ασθενείς μου. Τώρα, *τέλος της εργάσιμης μέρας* δεν υπάρχει. Πάντα έχουν τρόπο να με βρίσκουν –μέσω μείλ ή των κοινωνικών δικτύων–, τουλάχιστον έτσι συνέβαινε ώσπου μπούχτισα και διέγραφα τους λογαριασμούς μου, καθώς είχα πια κουραστεί να διαβάζω τα απευθείας μηνύματα των πανικόβλητων πελατών μου στις χειρότερες στιγμές τους. Είμαι πάντοτε

σε λειτουργία, πάντοτε σε ετοιμότητα, σαν ένα μαγαζάκι ανοιχτό είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, με την επιγραφή του από νέον να τρεμοφέγγει στο σκοτάδι, παλεύοντας να μη σβήσει.

Η ειδοποίηση της ηχογράφησης εμφανίζεται στην οθόνη μου, την επιλέγω και την αποθηκεύω –*Λέισι Ντέκλερ, 1η συνεδρία*–, μετά παίρνω τα μάτια μου από την οθόνη και μισοκλείνω τα βλέφαρα κοιτάζοντας προς το σκονισμένο περβάζι· όλα φαίνονται ακόμα πιο βρόμικα στη λάμψη του ηλιοβασιλέματος. Ξεροβήχω μερικές φορές, προσπαθώ να καθαρίσω τον λαιμό μου. Σκύβω στο πλάι, πάνω το ξύλινο πόμολο, ανοίγω το κάτω συρτάρι του γραφείου μου και κοιτάζω το προσωπικό μου φαρμακείο. Επιθεωρώ τα κουτιά με τα χάπια, που κυμαίνονται από το συνηθισμένο Ibuprofen ως τα πιο δυσκολοπρόφερα συνταγογραφούμενα φάρμακα: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Τα παραμερίζω και πάνω ένα κουτί Emergen-C, διαλύω ένα φακελάκι στο ποτήρι με το νερό και το ανακατεύω με το δάχτυλό μου.

Πίνω μερικές μεγάλες γουλιές και ξεκινάω να γράφω ένα μείλ.

Σάνον, καλησπέρα

Μόλις τελείωσα την πρώτη συνεδρία με τη Λέισι Ντέκλερ, πήγε πολύ καλά, σε ευχαριστώ που με σύστησες. Ήθελα να μου πεις σχετικά με τη φαρμακευτική αγωγή. Βλέπω ότι δεν της έχεις δώσει τίποτα. Ωστόσο θεωρώ ότι μια μικρή δόση Prozac θα τη βοηθούσε. Ποια είναι η γνώμη σου; Μήπως υπάρχει κάτι που σε προβληματίζει;

Χλόη

Πατάω *Αποστολή* και γέρνω πίσω στην καρέκλα μου, κατεβάζοντας το υπόλοιπο νερό με γεύση μανταρίνι. Το κατακάθι της Emergen-C στον πάτο του ποτηριού κυλάει στον λαιμό μου σαν ρευστή κόλλα, αργά και βαριά, αφήνοντας στη γλώσσα και στα δόντια μου πορτοκαλί υπολείμματα. Η απάντηση έρχεται σε λίγα λεπτά.

Χλόη,

Μην το συζητάς για τις συστάσεις! Αν θεωρείς εσύ ότι χρειάζεται, δώσ' της αντικαταθλιπτικό. Δεν έχω αντίρρηση.

ΥΓ: Πότε θα πάμε για ποτό; Πρέπει να μου πεις λεπτομέρειες για την επικείμενη ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ!

Σάνον Τακ, MD

Από το σταθερό τηλέφωνο του γραφείου μου καλώ το φαρμακείο όπου πηγαίνει η Λέισι –στο ίδιο πηγαίνω κι εγώ, πολύ βολικό– και βγαίνει κατευθείαν τηλεφωνητής. Αφήνω μήνυμα.

«Ναι, γεια σας. Είμαι η δόκτωρ Χλόη Ντέιβις, Χ-λ-ό-η Ν-τ-έ-ι-β-ι-ς, και σας τηλεφωνώ για μια συνταγογράφηση για τη Λέισι Ντέκλερ, Λ-έ-ι-σ-ι Ν-τ-έ-κ-λ-ε-ρ, ημερομηνία γεννήσεως 16 Ιανουαρίου 2004. Συνιστώμενη αρχική ημερήσια δόση 10 ml Prozac, για οκτώ εβδομάδες. Παρακαλώ, όχι αυτόματη ανανέωση της συνταγής».

Σταματάω, χτυπάω ρυθμικά τα δάχτυλά μου στο γραφείο.

«Επίσης, παρακαλώ ανανεώστε τη συνταγή του ασθενούς μου Ντάνιελ Μπριγκς, Ν-τ-ά-ν-ι-ε-λ Μ-π-ρ-ι-γ-κ-ς,

ημερομηνία γεννήσεως 2 Μαΐου 1982. Χαννα, 4 ml ημερησίως. Επαναλαμβάνω, είμαι η δόκτωρ Χλόη Ντέιβις, αριθμός τηλεφώνου 555-212-4524. Σας ευχαριστώ πολύ».

Κλείνω το τηλέφωνο και το κοιτάζω, έχει βουβαθεί πια. Τα μάτια μου στρέφονται πάλι στο παράθυρο, ο ήλιος που δύει δίνει στο μαόνι του γραφείου μου μια πορτοκαλί απόχρωση, όχι πολύ διαφορετική από το κολλώδες κατακάθι στο ποτήρι μου. Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι μου –επτά και μισή– και αρχίζω να κλείνω τον φορητό υπολογιστή μου. Αναπηδώ όταν το τηλέφωνο χτυπάει. Το γραφείο μου έχει κλείσει, και είναι Παρασκευή. Συνεχίζω να μαζεύω τα πράγματά μου αγνοώντας τον ήχο του, όμως σκέφτομαι ότι ίσως με καλούν από το φαρμακείο, έχοντας κάποια ερώτηση σχετικά με τις συνταγές που μόλις τους έδωσα. Αφήνω το τηλέφωνο να χτυπήσει ακόμα μία φορά πριν το σηκώσω.

«Δόκτωρ Ντέιβις», λέω.

«Η Χλόη Ντέιβις;»

«Η δόκτωρ Χλόη Ντέιβις», διορθώνω. «Ναι. Τι θέλετε, παρακαλώ;»

«Χριστέ μου, είναι πολύ δύσκολο να σας πιάσει κάποιος στο τηλέφωνο».

Η φωνή είναι αντρική, και ακούγεται ένα αγανακτισμένο γελάκι, σαν να είμαι εγώ η ενοχλητική.

«Συγγνώμη, είστε ασθενής μου;»

«Δεν είμαι ασθενής», απαντάει η φωνή, «αλλά σας καλούσα όλη μέρα. Όλη μέρα. Η γραμματέας σας αρνιόταν να με συνδέσει, οπότε κι εγώ σκέφτηκα να δοκιμάσω μετά το κλείσιμο, να δω μήπως και βγει ο τηλεφωνητής σας. Δεν περίμενα να το σηκώσετε».

Συνοφρυώνομαι.

«Εδώ είναι το γραφείο μου. Δεν δέχομαι προσωπικές κλήσεις. Η Μελίσα με συνδέει μόνο με τους ασθενείς μου». Σταματάω, δεν καταλαβαίνω γιατί εξηγώ τον τρόπο λειτουργίας του γραφείου μου σε κάποιον άγνωστο. Η φωνή μου σκληραίνει. «Ποιος είστε, παρακαλώ; Τι θέλετε;»

«Ονομάζομαι Άαρν Τζάνσεν», λέει. «Είμαι δημοσιογράφος των *New York Times*».

Η αναπνοή μου πιάνεται. Βήχω, αν και ακούγεται σαν να πνίγομαι.

«Είστε καλά;» ρωτάει.

«Ναι, μια χαρά. Έχω ένα πρόβλημα με τον λαιμό μου. Πώς είπατε, *New York Times*;»

Σιχαίνομαι τον εαυτό μου με το που ξεστομιζώ την ερώτηση. Ξέρω γιατί μου τηλεφωνεί αυτός ο άντρας. Για να είμαι ειλικρινής, το περίμενα. Περίμενα κάτι. Ίσως όχι τους *New York Times*, πάντως κάτι.

«Ξέρετε», λέει διστακτικά. «Από την εφημερίδα».

«Ναι, ξέρω».

«Γράφω ένα άρθρο για τον πατέρα σας και θα ήθελα να μιλήσουμε με ηρεμία. Να σας κεράσω έναν καφέ...;»

«Συγγνώμη», λέω πάλι, διακόπτοντάς τον. *Γαμώτο*. Γιατί συνεχίζω να ζητάω συγγνώμη; Παίρνω βαθιά ανάσα και ξαναρχίζω. «Δεν έχω να πω τίποτα γι' αυτό το θέμα».

«Χλόη...»

«Δόκτορ Ντέιβις».

«Δόκτορ Ντέιβις», επαναλαμβάνει με έναν αναστεναγμό. «Σε λίγο κλείνουν είκοσι χρόνια. Είμαι σίγουρος ότι το θυμάστε».

«Φυσικά και το θυμάμαι», αντιγυρίζω. «Πέρασαν είκοσι χρόνια και τίποτα δεν άλλαξε. Τα κορίτσια είναι νεκρά και

ο πατέρας μου βρίσκεται ακόμα στη φυλακή. Εσείς γιατί ενδιαφέρεστε;»

Μένει σιωπηλός στην άλλη άκρη της γραμμής. Ήδη του έδωσα πολλά, το ξέρω. Ικανοποίησα αυτή τη νοσηρή επιθυμία των δημοσιογράφων, που τρέφεται ματώνοντας τις πληγές των άλλων ακριβώς όταν είναι έτοιμες να γιατρευτούν. Του πρόσφερα αρκετή ικανοποίηση, τόση που να νιώσει τη μεταλλική γεύση και να διψάει για παραπάνω, ένας καρχαρίας που έλκεται από το αίμα στο νερό.

«Όμως εσείς έχετε αλλάξει», λέει. «Εσείς και ο αδελφός σας. Οι αναγνώστες θέλουν να μάθουν πώς είστε, πώς διαχειρίζεστε την κατάσταση».

Σηκώνω τα μάτια απαυδισμένη στο ταβάνι.

«Και ο πατέρας σας», συνεχίζει. «Ίσως άλλαξε κι εκείνος. Μιλάτε;»

«Δεν έχω να πω τίποτα στον πατέρα μου», απαντώ. «Ούτε σ' εσάς έχω να πω τίποτα. Σας παρακαλώ, μην ξανατηλεφωνήσετε».

Κλείνω το τηλέφωνο, κοπανώντας το στη βάση του πιο δυνατά απ' όσο σκόπευα. Κοιτάζω τα χέρια μου και βλέπω ότι τρέμουν. Σε μια προσπάθεια να τα απασχολήσω, στερεώνω τα μαλλιά μου πίσω από τα αφτιά κι έπειτα ρίχνω πάλι μια ματιά προς το παράθυρο· ο ουρανός έχει πάρει το βαθύ μπλε του μελανιού, ο ήλιος πάνω στη γραμμή του ορίζοντα μοιάζει με φούσκα έτοιμη να σκάσει.

Στρέφομαι προς το γραφείο μου και αρπάζω την τσάντα μου, σπρώχνοντας πίσω την καρέκλα μου καθώς σηκώνομαι. Κοιτάζω την επιτραπέζια λάμπα, αφήνω τον αέρα να βγει αργά από τα πνευμόνια μου πριν τη σβήσω και κάνω ένα ασταθές βήμα στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΙ ανεπαίσθητοι τρόποι με τους οποίους εμείς οι γυναίκες προφυλασσόμαστε υποσυνείδητα στη διάρκεια της μέρας· προστατευόμαστε από σκιές, από αόρατους θηρευτές. Από προειδοποιητικές ιστορίες και αστικούς μύθους. Είναι τόσο ανεπαίσθητοι αυτοί οι τρόποι, ώστε δεν καταλαβαίνουμε καν ότι τους χρησιμοποιούμε.

Φεύγουμε από τη δουλειά πριν σκοτεινιάσει. Σφίγγουμε την τσάντα στο στήθος μας με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατάμε τα κλειδιά ανάμεσα στα δάχτυλά μας σαν όπλο, καθώς προχωράμε προς το αυτοκίνητό μας, το οποίο έχουμε προνοήσει να παρκάρουμε κάτω από τον φανοστάτη του δρόμου, για την περίπτωση που δεν καταφέρουμε να φύγουμε από τη δουλειά πριν σκοτεινιάσει. Πλησιάζουμε το αυτοκίνητό μας κι ελέγχουμε το πίσω κάθισμα πριν ξεκλειδώσουμε την πόρτα. Κρατάμε σφιχτά το κινητό μας, έτοιμες να καλέσουμε τον αριθμό έκτακτης ανάγκης. Μπαινουμε στο αυτοκίνητο. Κλειδώνουμε πάλι. Δεν καθυστερούμε. Βάζουμε μπρος και φεύγουμε αμέσως.

Βγαίνω από το πάρκινγκ δίπλα από το κτίριο όπου βρίσκεται το γραφείο μου και απομακρύνομαι από το κέντρο

της πόλης. Σταματάω σε ένα κόκκινο φανάρι και κοιτάζω τον εσωτερικό καθρέφτη –μάλλον από συνήθεια–, μορφάζοντας με αυτό που βλέπω. Φαίνομαι άγρια. Έξω έχει πνιγηρή υγρασία, τόση που το δέρμα μου γυαλίζει σαν λαδωμένο· τα λεπτά καστανά μαλλιά μου, που συνήθως κρέμονται ολόγυρα, έχουν κατσαρώσει λίγο στις άκρες, ένα φριζάρισμα που μόνο το καλοκαίρι της Λουιζιάνα μπορεί να πετύχει.

Το καλοκαίρι της Λουιζιάνα.

Είναι τόσο φορτισμένη αυτή η φράση. Εδώ μεγάλωσα. Δηλαδή, όχι εδώ. Όχι στο Μπατόν Ρουζ. Πάντως στη Λουιζιάνα. Σε μια μικρή κωμόπολη, το Μπρόου Μπριτζ, την Παγκόσμια Πρωτεύουσα της Καραβίδας. Μια διάκριση για την οποία είμαστε περήφανοι. Με τον ίδιο τρόπο που το Κόκερ Σίτι του Κάνσας πρέπει να είναι περήφανο για το δυόμισι τόνων κουβάρι του από σπάγγο. Προσδίδει ένα επιφανειακό νόημα σε ένα κατά τα άλλα ασήμαντο μέρος.

Το Μπρόου Μπριτζ έχει πληθυσμό λιγότερο από δέκα χιλιάδες κατοίκους, πράγμα που σημαίνει ότι οι πάντες γνωρίζουν τους πάντες. Και πιο συγκεκριμένα, οι πάντες γνωρίζουν εμένα.

Όταν ήμουν μικρή, ζούσα για το καλοκαίρι. Έχω άφθονες αναμνήσεις από τους βάλτους. Να παρατηρώ τους αλιγάτορες στη λίμνη Μάρτιν, να τσιριζώ όταν διέκρινα τη λάμψη των ματιών τους, που έμοιαζαν με χάντρες και παραμόνευαν κάτω από το χαλί από άλγες. Ο αδελφός μου να γελάει και να φωνάζει *See ya later, alligator!* καθώς τρέχαμε ολοταχώς προς την αντίθετη κατεύθυνση. Να φτιάχνω περούκες από τα ισπανικά βρύα που κρέμονταν στην τεράστια πίσω αυλή μας και μετά για μέρες να βγάζω ψύλλους από τα μαλλιά μου και να βάζω διαφανές βερνίκι νυχιών

στα κόκκινα σημάδια που άφηναν τα τσιμπήματά τους και με φαγούριζαν. Να στρίβω την ουρά μιας φρεσκοβρασμένης караβίδας και να ρουφάω το ζουμί από το κεφάλι της.

Όμως οι αναμνήσεις του καλοκαιριού μου φέρνουν και αναμνήσεις φόβου.

Είχα πατήσει τα δώδεκα όταν άρχισαν να εξαφανίζονται κορίτσια. Κορίτσια όχι πολύ μεγαλύτερα από εμένα. Ήταν Ιούλιος του 1999 και φαινόταν πως θα είχαμε άλλο ένα ζεστό, υγρό καλοκαίρι της Λουιζιάνα.

Μέχρι που μια μέρα όλα άλλαξαν.

Θυμάμαι να μπαίνω στην κουζίνα νωρίς ένα πρωί, τρίβοντας τα μάτια μου όπως ήμουν από τον ύπνο και σέρνοντας πάνω στο δάπεδο από λινόλεουμ την πράσινη κουβερτούλα μου. Με αυτή την κουβερτούλα κοιμόμουν από μωρό, λάτρευα την τραχιά υφή της. Θυμάμαι που έστριβα το ύφασμά της ανάμεσα στα δάχτυλά μου, ένα νευρικό τικ, όταν είδα τους γονείς μου να κοιτάζουν προσηλωμένοι την τηλεόραση, γεμάτοι ανησυχία. Ψιθύριζαν.

«Τι συμβαίνει;»

Γύρισαν, γούρλωσαν τα μάτια στην παρουσία μου και έσβησαν την τηλεόραση πριν προλάβω να δω την οθόνη.

Νόμιζαν ότι δεν πρόλαβα να δω την οθόνη.

«Αγάπη μου», είτε ο πατέρας μου και ήρθε προς το μέρος μου. Με αγκάλιασε πιο σφιχτά απ' ό,τι συνήθως. «Δεν συμβαίνει κάτι, γλυκιά μου».

Όμως συνέβαινε. Ακόμα και τότε, ήξερα πως συνέβαινε. Από τον τρόπο που με κρατούσε ο πατέρας μου, από το πώς έτρεμαν τα χείλη της μητέρας μου καθώς έστρεψε το πρόσωπό της προς το παράθυρο· έτσι έτρεμαν και τα χείλη της Λέισι το απόγευμα, καθώς πίεζε τον εαυτό της να

επεξεργαστεί τη συνειδητοποίηση αυτού που ήξερε από την αρχή. Τη συνειδητοποίηση που προσπαθούσε να απωθήσει, που προσπαθούσε να προσποιηθεί ότι δεν ήταν αλήθεια. Είχα προλάβει να δω τη φωτεινή κόκκινη λεζάντα στο κάτω μέρος της οθόνης· είχε ήδη τσουρουφλίσει την ψυχή μου, μια σειρά από λέξεις που θα άλλαζαν για πάντα τη ζωή που ήξερα.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ ΣΤΟ ΜΠΡΟΥΥ ΜΠΡΙΤΖ

Στην ηλικία των δώδεκα, η φράση ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ δεν προκαλεί τους ίδιους δυσοίωνους συνειρμούς που προκαλεί σε μεγαλύτερους ανθρώπους. Στο μυαλό δεν αναβοσβήνουν κατευθείαν όλες εκείνες οι φριχτές σκέψεις: απαγωγή, βιασμός, φόνος. Θυμάμαι που αναρωτήθηκα: Πώς αγνοείται; Σκέφτηκα ότι μάλλον θα είχε χαθεί. Το σπίτι μας βρισκόταν μέσα σε ένα κτήμα σαράντα στρεμμάτων· είχα χαθεί πάμπολλες φορές ψάχνοντας για βατράχια στο έλος, εξερευνώντας αχαρτογράφητα σημεία του δάσους, χαράσσοντας το όνομά μου στον φλοιό απομακρυσμένων δέντρων ή φτιάχνοντας φρούρια από μουλιασμένα κλαδιά. Μια φορά μάλιστα είχα κολλήσει σε μια μικρή σπηλιά, φωλιά κάποιου ζώου, που η στενή είσοδος της μου φαινόταν τρομακτική και δελεαστική συνάμα. Θυμάμαι που ο αδελφός μου είχε δέσει ένα κομμάτι παλιό σκοινί στον αστράγαλό μου, ενώ εγώ είχα ξαπλώσει με την κοιλιά στη γη και τρύπωνα στο κρύο, σκοτεινό κενό κρατώντας έναν φακό μπρελόκ σφιχτά στα δόντια μου. Άφησα το σκοτάδι να με καταπιεί ολόκληρη καθώς προχωρούσα έρποντας όλο και πιο μέσα, και τελικά με κατέκλυσε ο απόλυτος τρόμος όταν

κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να βγω. Έτσι, όταν είδα τα στιγμιότυπα από την ομάδα έρευνας που έφαχνε ανάμεσα στις φουντωτές φυλλωσιές και στους βάλτους, δεν μπόρεσα να μην αναρωτηθώ τι θα γινόταν αν ποτέ χανόμουν εγώ, αν θα με έφαχναν όλοι όπως έφαχναν τώρα αυτό το κορίτσι.

Θα εμφανιστεί, σκέφτηκα. Και όταν εμφανιστεί, είμαι σίγουρη ότι θα νιώσει πολύ ανόητη που δημιούργησε όλη αυτή τη φασαρία.

Όμως δεν εμφανίστηκε. Και τρεις εβδομάδες αργότερα εξαφανίστηκε κι άλλο κορίτσι.

Τέσσερις εβδομάδες μετά από αυτό, ακόμα ένα.

Ως το τέλος του καλοκαιριού είχαν εξαφανιστεί έξι κορίτσια. Τη μια μέρα ήταν εκεί, την επομένη πουθενά. Χάθηκαν χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος.

Έξι κορίτσια αγνοούμενα, όπως και να 'χει, είναι πολλά, αλλά σε μια πόλη σαν το Μπρόου Μπριτζ, μια πόλη τόσο μικρή που όταν ένα παιδί λείπει από το σχολείο, το κενό στην τάξη γίνεται αμέσως αντιληπτό, ή όταν μια οικογένεια μετακομίζει, η γειτονιά φαίνεται πιο έρημη, τα έξι αγνοούμενα κορίτσια ήταν ένα δυσβάσταχτο βάρος. Αδύνατον να αγνοηθεί η απουσία τους. Το κακό είχε σκεπάσει τον ουρανό όπως μια επικείμενη καταιγίδα που κάνει τα κόκαλα να τρίζουν. Το ένιωθες, το γεύόσουν, το έβλεπες στα μάτια όσων συναντούσες. Η καχυποψία, όπως ήταν αναμενόμενο, είχε καταλάβει την άλλοτε καλόπιστη πόλη· η δυσπιστία είχε αρπάξει στα νύχια της τους πάντες και δεν τους άφηνε. Η ίδια ανείπωτη ερώτηση αιωρούνταν ανάμεσά μας.

Ποια έχει σειρά;

Είχε επιβληθεί απαγόρευση κυκλοφορίας, τα μαγαζιά και τα εστιατόρια έκλειναν με τη δύση του ήλιου. Δεν μου

επέτρεπαν να βρίσκομαι έξω όταν σκοτεινίαζε, όπως και σε όλα τα κορίτσια της πόλης. Ακόμα και κατά τη διάρκεια της μέρας ένιωθα το κακό να ελλοχεύει πίσω από κάθε γωνία. Ο φόβος ότι μπορεί να ήμουν εγώ η επόμενη δεν με εγκατέλειπε ποτέ, ήταν πάντοτε παρών, πάντοτε αποπνικτικός.

«Θα είσαι μια χαρά, Χλόη. Μην ανησυχείς για τίποτα».

Θυμάμαι τον αδελφό μου να σηκώνει το σακίδιό του ένα πρωινό που θα πηγαίναμε στην καλοκαιρινή κατασκήνωση. Έκλαιγα πάλι, φοβόμουν να φύγω από το σπίτι.

«Για κάτι έχει να ανησυχεί, Κούπερ. Αυτό που συμβαίνει είναι σοβαρό».

«Είναι πολύ μικρή», είπε ο αδελφός μου. «Μόνο δώδεκα χρόνων. Αυτός προτιμάει τις έφηβες, έτσι δεν είναι;»

«Κούπερ, σε παρακαλώ».

Η μητέρα μου χαμήλωσε, με κοίταξε στα μάτια και στερέωσε ένα τσουλούφι πίσω από το αφτί μου.

«Είναι σοβαρά τα πράγματα, αγάπη μου, να προσέχεις. Να έχεις τον νου σου».

«Μην μπαινεις σε αυτοκίνητα αγνώστων», είπε ο Κούπερ αναστενάζοντας. «Μην περπατάς μόνη σου σε σκοτεινά δρομάκια. Τόσο απλό, Χλο. Μην είσαι χαζή».

«Εκείνα τα κορίτσια δεν ήταν χαζά», είπε απότομα η μητέρα μου, με φωνή ήρεμη, αλλά σκληρή. «Ήταν άτυχα. Βρέθηκαν στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή».

Έχω φτάσει στο φαρμακείο τώρα και σταματάω δίπλα στο παράθυρο εξυπηρέτησης. Πίσω από το συρόμενο τζάμι στέκεται ένας άντρας, βάζει διάφορα μπουκαλάκια σε χάρτινες σακούλες και τις συρράπτει. Ανοίγει το παράθυρο και, χωρίς να με κοιτάξει, ρωτάει:

«Όνομα;»

«Ντάνιελ Μπριγκς».

Μου ρίχνει μια ματιά, προφανώς δεν είμαι ο Ντάνιελ. Πληκτρολογεί κάτι στον υπολογιστή μπροστά του και ξαναμιλάει.

«Ημερομηνία γεννήσεως;»

«2 Μαΐου 1982».

Γυρνάει από την άλλη πλευρά και ανακατεύει τα πράγματα μέσα στο καλάθι Β. Τον παρακολουθώ που παίρνει μια χάρτινη σακούλα κι έρχεται προς το μέρος μου. Έχω γραπώσει σφιχτά το τιμόνι για να σταματήσω τις νευρικές κινήσεις των χεριών μου. Σκανάρει τον γραμμωτό κώδικα και ακούω ένα *μπιπ*.

«Έχετε κάποια ερώτηση σχετικά με το φάρμακο;»

«Όχι», λέω χαμογελώντας. «Όλα εντάξει».

Σπρώχνει τη σακούλα από το παράθυρό του στο δικό μου. Την αρπάζω και τη χώνω στην τσάντα μου, ανεβάζω το τζάμι και φεύγω γρήγορα, χωρίς καλά καλά να τον χαιρετήσω.

Οδηγώ για λίγα λεπτά· η τσάντα στο κάθισμα δίπλα μου ακτινοβολεί από την παρουσία των χαπιών που βρίσκονται στο εσωτερικό της. Κάποτε με ξένιζε που μπορούσα τόσο εύκολα να παίρνω φάρμακα στο όνομα άλλων ανθρώπων· από τη στιγμή που ξέρεις την ημερομηνία γεννήσεως που αναγράφεται στο αρχείο τους, οι περισσότεροι φαρμακοποιοί δεν ζητούν καν ταυτότητα. Και αν το κάνουν, ικανοποιούνται με απλές δικαιολογίες.

Φτου! Είναι στην άλλη τσάντα.

Είμαι η αρραβωνιαστικιά του. Θέλετε τη διεύθυνση για επιβεβαίωση;

Παίρνω τη στροφή για τη γειτονιά μου στο Γκάρντεν Ντίστρικτ και ξεκινάω τη διαδρομή του ενός μιλίου που

πάντοτε με αφήνει αποπροσανατολισμένη, με τον τρόπο που φαντάζομαι ότι νιώθουν οι δύτες όταν βρίσκονται τυλιγμένοι στο απόλυτο σκοτάδι, ένα σκοτάδι τόσο σκοτεινό που δεν βλέπουν ούτε το ίδιο τους το χέρι, ακόμα και αν το φέρουν μπροστά στα μάτια τους.

Χάνω κάθε αίσθηση προσανατολισμού. Χάνω κάθε αίσθηση ελέγχου.

Χωρίς φώτα σπιτιών, ούτε προβολείς να αποκαλύπτουν τα στριφογυριστά κλαδιά των δέντρων που είναι παραταγμένα κατά μήκος του δρόμου, όταν σκοτεινιάζει, έχεις την ψευδαισθηση ότι κατευθύνεσαι προς μια λίμνη από μελάνι, ότι εξαφανίζεσαι σε ένα απέραντο τίποτα, ότι πέφτεις σε μια τρύπα χωρίς πάτο.

Κρατάω την αναπνοή μου, πιέζω λίγο πιο δυνατά το πόδι μου στο γκάζι.

Επιτέλους, διαισθάνομαι ότι πλησιάζω στο σημείο όπου θα στρίψω. Ανάβω φλας παρόλο που δεν υπάρχει κανείς πίσω μου, μόνο μαυρίλα, και μπαίνω στο αδιέξοδο, αφήνοντας ελεύθερη την ανάσα μου όταν περνάω τον πρώτο φανοστάτη για το σπίτι.

Για το σπίτι.

Κι αυτή η φράση είναι φορτισμένη. Σπίτι δεν είναι απλώς ένα οίκημα, ένα σύνολο από τούβλα και σανίδες που συνδέονται με τσιμέντο και πρόκες. Είναι κάτι πιο συναισθηματικό. Το σπίτι είναι ασφάλεια, σιγουριά. Το μέρος στο οποίο επιστρέφεις όταν το ρολόι σημαίνει εννιά και ξεκινάει η απαγόρευση κυκλοφορίας.

Τι γίνεται, όμως, όταν το σπίτι σου δεν είναι ασφαλές; Όταν δεν σου προσφέρει σιγουριά;

Τι γίνεται όταν η ορθάνοιχτη αγκαλιά που σε υποδέχεται

στα σκαλιά της βεράντας είναι η ίδια από την οποία πρέπει να φύγεις τρέχοντας; Όταν τα χέρια που σε αγκαλιάζουν είναι αυτά που άρπαξαν τα κορίτσια, τα έπνιξαν και τα έθαψαν, και μετά πλύθηκαν για να είναι καθαρά;

Τι γίνεται αν όλα ξεκίνησαν από το σπίτι σου; Αν το σπίτι σου είναι το επίκεντρο του σεισμού που συντάρραξε συθέμελα την πόλη; Αν είναι το μάτι του κυκλώνα που διέλυσε οικογένειες, ζωές, εσένα την ίδια και όλα όσα γνώριζες;

Τι γίνεται τότε;